

Fragment uit *De Wachters van Waardam* door Johan Meesters.

Hij vond Beer bij de taxi.

“Snel. Ze gaat zo weg en dan moeten we haar volgen!”

Beer keek hem niet begrijpend aan.

Hendrik gebaarde dat hij moest gaan rijden. Beer startte de auto en reed langzaam weg. Daarop gebaarde Hendrik dat hij aan de overkant van de straat moest gaan staan.

Beer deed ook dat, maar vroeg waarom Hendrik niet sprak.

“O. Ja, sorry. Ik weet niet waarom ik niet gewoon praat. De spanning van het moment. We moeten haar volgen als ze straks weggaat. Ik denk dat ze ons naar meer schilderijen brengt. Dat hoop ik tenminste.”

“Meer schilderijen? Heb je haar niet gevraagd waar die drie vandaan kwamen?”

“Ja natuurlijk, maar dat wilde ze niet zeggen. Maar als we nu opletten brengt ze ons er keurig naartoe. Hoop ik.”

“Zit ik in een James Bondfilm. Nou vooruit maar”, antwoordde Beer.

Ze wachtten.

Na een paar minuten kwam Dream de trap af.

‘Is dat haar?’ vroeg Beer.

“Ja”, siste Hendrik, terwijl hij zijn hand voor zijn gezicht hield om niet herkend te worden. “Volg haar.”

Beer startte de auto.

Het meisje stak de straat over en liep een zijstraat in.

“Ze is lopend!” zei Beer. “Ik kan toch niet achter haar aan gaan rijden?”

“Daar had ik niet aan gedacht. Stom!” verbeet Hendrik zich.

“Je moet haar lopend volgen”, zei Beer.

“Dat kan toch niet! Dan herkent ze me.”

Beer siste een verwensing en stopte resoluut de auto.

“Pas goed op mijn wagen. Ik bel je via de centrale”, beet hij Hendrik toe en hij verdween achter het meisje aan.

Hendrik bleef even zitten. Dat detectivegedoe was toch blijkbaar niet zijn ding. Hij voelde zijn hart kloppen, alsof hij net een aanrijding had gehad. Om dat laatste te vermijden stapte hij snel over naar de chauffeursstoel.

Beer had de sleutel in het contact laten zitten en Hendrik besloot de auto naar de taxiplaats te rijden, om daar het telefoontje van Beer af te wachten.

Bij de standplaats kwam hij wat tot rust.

Waarom had hij zich zo druk gemaakt? Gewoon even achterhalen waar het meisje naartoe ging. Dat was toch niet zo'n halszaak? Hij had als journalist toch wel spannendere zaken meegemaakt?

Hij keek om zich heen. Er kwam een ouder echtpaar naar de auto toe.

“Bent u vrij?” vroeg de man.

“Ik ben geen taxichauffeur”, antwoordde Hendrik.

De man keek hem vreemd aan en liep door. De dame bleef nog even hangen, alsof ze nog iets tegen Hendrik wilde zeggen, maar de man riep haar en ze volgde hem vlug.

Het was blijkbaar een druk moment, want er kwamen nog twee mannen die vervoerd wilden worden. Hendrik antwoordde ze dat hij geen dienst had en verwees ze naar de taxi achter hem.

De volgende klant was een jonge vrouw. Hendrik zag haar van een meter of dertig aankomen. Het was bepaald een chique dame, modieus gekleed en zeker niet onknop. Van dichtbij bleek ze jonger dan hij eerst had geschat. Hij gaf haar een jaar of dertig. Iets jonger dan hijzelf.

“Bent u vrij?” vroeg ze.

“Ja hoor!” hoorde Hendrik zichzelf zeggen.

“Naar kunsthandel Appel in de Hartenstraat graag”, zei ze terwijl ze achter instapte. Ze sprak Appel uit alsof het een chique Frans woord was: Appèl.

Hendrik bestudeerde de meter en gokte een knop die de start leek aan te geven.

De Hartenstraat was gelukkig geen lastig adres en Hendrik had de gelegenheid de dame in zijn spiegel te monstereën.

“Bent u familie van de heer Appel?” vroeg hij.

Ze keek verbaasd op.

“Nee. Waarom vraagt u dat?”

“Omdat ik heb vernomen dat de heer Appel een maand geleden is overleden. Als u familie bent, dan wil ik u graag condoleren.”

Ze antwoordde dat ze geen familie was, maar voor de kunsthandelaar werkte. Als stagiaire, want ze was nog in opleiding. Hij mocht haar condoleren, want ze had in de zes maanden dat ze bij hem was, een hechte band met hem opgebouwd.

Hendrik vertelde dat hij ook erg met het overlijden van de heer Appel was begaan, omdat deze deel zou gaan uitmaken van het bestuur van de *Vrienden van de Waardamse Wachters*. De kunsthandelaar had nog een genereuze bijdrage gestort, net voordat hij overleed. Ze hadden zijn kennis en enthousiasme zeker ook kunnen gebruiken in het bestuur.

“Kent u onze actie?”

De dame stelde zich nu voor.

“Rora Hooghman. Ja natuurlijk ken ik jullie actie. Ik heb er met Albert enkele malen over gesproken.”

Ook de voornaam van de kunsthandelaar sprak ze op zijn Frans uit: Albèrt.

Ze vervolgde:

“De muurschildering is natuurlijk gewoon een betaalde klus geweest voor Van Nuenen, die toen moeilijk kon rondkomen, maar Waardam moet niettemin trots zijn op het werk en het is heel juist, dat jullie je inzetten voor een restauratie. Als ik nog iets voor jullie kan betekenen, dan hoor ik dat graag.”

Ze gaf Hendrik een visitekaartje.

Rora Hooghman

Kunstexpert.

Specialisme: negentiende-eeuwse schilderkunst.

Hendrik nam het dankbaar aan, stelde zich voor (“Hendrik Modderman, journalist bij *Het Waardamse Nieuwsblad* en nu even waarnemend taxichauffeur”) en zei dat hij graag nog met haar contact zou opnemen.

“Bent u de komende week in Waardam?” vroeg hij.

Tot zijn vreugde bevestigde zij dat ze zeker twee weken aan de slag zou gaan in de Hartenstraat.

Op dat moment belde Beer via de centrale. Dat geschiedde via de luidspreker en het was duidelijk dat Beer niet wist, dat Hendrik zijn werk even had overgenomen:

“Hendrik, waar zit je? Pik mij op bij het hoertjesplantsoen. Ik heb je een hoop te vertellen!”

Hendrik haastte zich de microfoon op te pakken en te antwoordden:

“Beer. Ik heb even een klant van je overgenomen. Ik breng haar naar de Hartenstraat en dan kom ik naar je toe om je je auto terug te geven. Over.”

Het was even stil aan de andere kant.

“Ben je taxichauffeur geworden? Heb je wel een rijbewijs, Hendrik?”

“Ja, grappig. Hoe zet ik je meter weer stil straks?”

“Met dezelfde knop als waarmee je hem hebt aangezet. Hoop ik. Als je naar mij komt hoef je de meter niet aan te zetten hoor.”

Hendrik glimlachte verontschuldigend naar zijn passagier.

“Eigenlijk had ik u niet mogen meenemen, maar ik ben blij dat ik het heb gedaan.”

“Ik ook”, antwoordde zij.

Het lukte om haar keurig af te zetten bij de kunsthandel en zelfs om kwiek uit te stappen en haar deur open te houden. Gelukkig was het bedrag 9,85 euro en gaf zij hem een tientje met de mededeling "laat maar zitten", zodat hij geen wisselgeld hoefde te zoeken.

Hij keek haar nog even na tot ze in het winkelpand was en repte zich toen naar Beer.